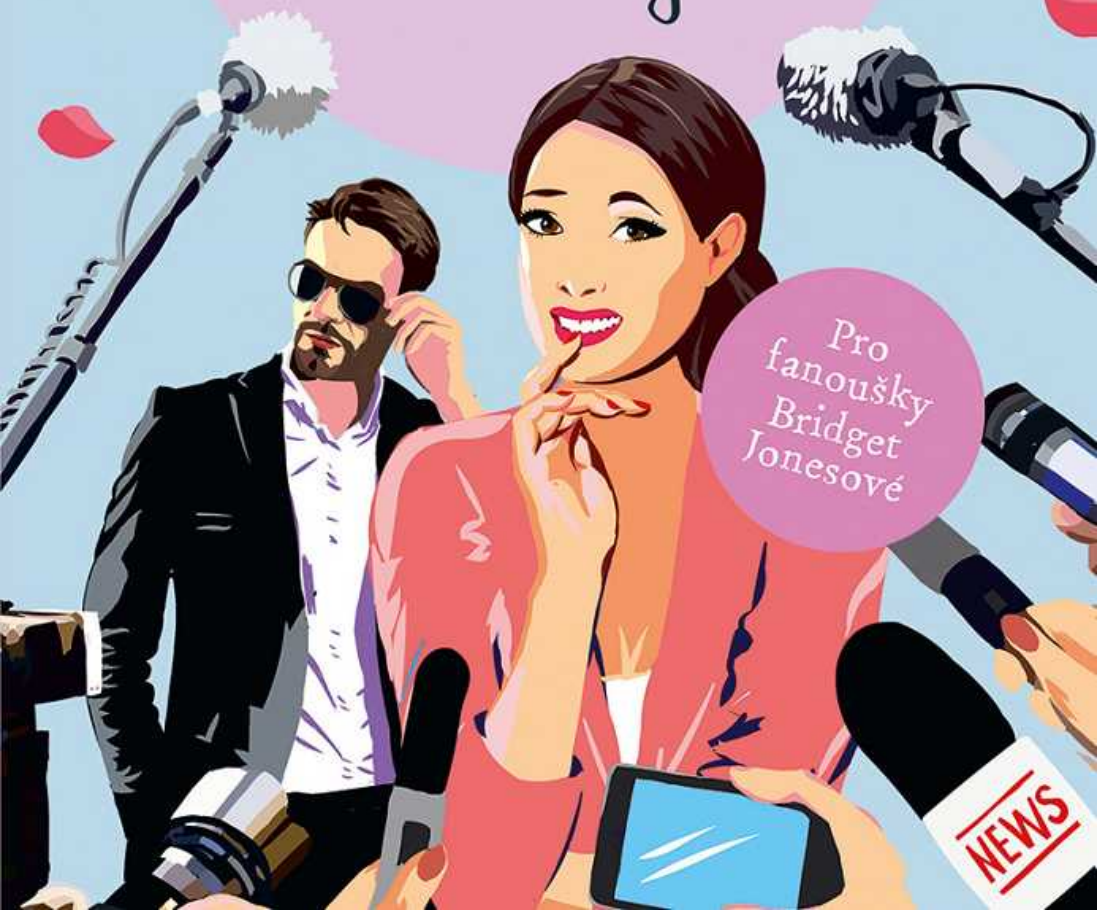

Lisa Daily

Jak se ztrapnit
(snadno a rychle)

Pro
fanoušky
Bridget
Jonesové

Lisa Daily

*Jak se ztrapnit
(snadno a rychle)*

Lisa Daily

*Jak se ztrapnit
(snadno a rychle)*

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Lisa Daily, 2018

Translation © Věra Šiborová, 2019

Cover © Kateřina Bažantová, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-135-9 (pdf)

Elle, Quinnovi a Tomovi za poskytnutí snadné a rychlé blaženosti.

Mámě za poskytnutí snadné a rychlé inspirace.

Lise Earle Mcleodové za poskytnutí snadného a rychlého smíchu.

A za poskytnutí snadného a rychlého všeho možného.

**Nikdy nepotkáš šarmantního prince,
pokud nejsi připravená vyrazit na ples**

Během dne si nezapomeň znovu nalíčit rty. Pročísni si vlasy před tím, než vyjdeš na ulici. Před odchodem z toalet se ujisti, že se ti na podrážku boty nepřilepil toaletní papír. Buď připravená. Díky těmto pravidlům se ti nestane, že si rukávem budeš muset zakrýt tvář, až potkáš toho pravého. A to proto, že vzhledem připomínáš zanedbanou jezinku.

Akademie dívky snů

1

„To je tak ponižující,“ hlesnu do telefonu k mé nejlepší kamarádce Jules, zatímco se krčím za páchnoucí popelnicí u večerky Gas-N-Go, ve snaze zahlédnout svého manžela, aniž by si on všimnul mě.

„Krucí.“

Podívá se směrem k popelnici a já zpanikařím. Málem přitom přepadnu vzad a telefon mi spadne do nevábně vyhlížející louže. Už pár týdnů nepršelo, takže může jít o toxický odpad, stejně dobře jako o vodu použitou k vaření párků pro přípravu hot-dogů. S odporem mobil vylovím a oťru do tepláků. Výsledná nazelenalá šmouha na kalhotách mě odradí od dalších představ o původu tekutiny.

Oblečená do roztomilého šik modelu a v oblíbených lodičkách značky Christian Louboutin jsem minulý týden ve vysílání veřejnoprávní televize hovořila o tom, že si každá žena zaslouží skvělý život a jak získá muže svých snů. O pár dní později se krčím mezi odpady a vzhledem připomínám spíš bezdomovce. Protože jsem zapomněla, že mám dnes odvézt děti do školy já, vyběhla jsem z domu ve špinavých teplácích a v tričku s nápisem „Kdo je tvůj tatka?“, které používám jako pyžamo, a s párem růžových žabek se třpytkami na nohou. Nevzpomínám si, že bych se učesala. Nebo si vyčistila zuby.

„Jsi tam?“ zašeptám do telefonu k Jules. „Promiň, upadnul mi telefon.“

„Co to proboha vyvádíš?“ zeptá se tím medovým tónem, ze kterého se každému muži podlomí kolena. Jules je ztělesněním typické

jižanské krásy. Od puberty nevyšla z domu bez náušnic a ke každé dvouhodinové jízdě autem přibalí piknikový košík plný šunkových krekrů. Je vždycky zdvořilá, což v člověku automaticky vzbuzuje touhu být jako ona. Jules by nikdy nepřistihli, jak svého manžela sleduje zpoza popelnic oblečená jen v pyžamu.

Pravdou je, že nemám tušení, co tu vlastně dělám.

„Má být v Atlantě.“ Myšlenky mi nesouvisle těkají. „Sama jsem mu sbalila kufr.“

„Jsi si opravdu jistá, že je to on?“ namítne Jules jemně. „Může to být někdo, kdo jenom vypadá jako on.“

„Myslíš něco jako ďáblovu dvojče?“ šteknu. „Ne, jsem si naprosto jistá. Je to Will.“

Něco se děje. Will vyjde z obchodu s papírovým sáčkem v ruce. Rozhlédne se na obě strany, sestoupí z obrubníku, potom otevře dveře svého stříbrného SUV a vklouzne na sedadlo řidiče. Co je v tom sáčku? Přemýšlím. Kondomy? Mexická kukuřičná placka do mikrovlnky?

„Možná letí pozdějším letadlem,“ namítne Jules.

„Možná,“ říkám, ale myslím si něco dočista jiného. Bydlíme v Sarasotě, malém městě s malým letištěm. První let je obvykle i poslední. Navíc Will létá do Atlanty minimálně jednou týdně, protože v Georgii sídlí jeho klient, který od něj nakupuje likéry. Odlétá v 8:37 ráno a zpět doma je obvykle následující den ve stejný čas.

„Sakra.“ Nemůžu se rozhodnout, jestli mám skočit do auta a sledovat ho, abych viděla, kam má namířeno, nebo se vrhnout před jeho vůz, aby věděl, že jsem ho odhalila. Zpanikařím a tuhle příležitost promarním. Nehnutě stojím v páchnoucí kaluži a sleduju, jak jeho auto projíždí křižovatkou. Z nějakého důvodu, ať už je jakýkoliv, neodletěl do Atlanty a moje skvělá příležitost ho odhalit je nenávratně v tahu. Cítím se sice jako hlupák, ale nevím, jestli bych unesla to, co jsem se mohla dozvědět.

Will není typ manžela, o kterého byste si obvykle dělali starosti. Je to chlápek, který ve všední dny nosí modrý oblek, pátky má vyhrazené na sex a soboty patří baseballu. Ale moje představivost se už roztáčí na plné obrátky a předkládá mi řadu zlověstných možností: Má milenkou. Je tajným agentem CIA. Přišel o nejvýznamnějšího klienta a je podělaný strachy mi to přiznat. Cítím první záchvěvy paniky.

„Nebo,“ řekne Jules, „mu právě klient zrušil schůzku.“ Racionální jako vždy. „Proč mu nezavoláš?“

Proč mu nezavolám? Geniální! Jules je génius! Prostě mu zavolám, on mi vše vysvětlí a pak se tomu zasmějeme. Zavěším a rychle vytočím Willovo číslo. Nezvedá to. Sakra.

Hovor okamžitě spadne do hlasové schránky: Takže ten pitomý mobil nemá vůbec zapnutý.

Sednu si zpátky do auta, které stojí schované za popelnicemi, jako kdybych pronásledovala sériového vraha. (Dobře, uznávám, že jsem plně nevyužila své schopnosti podélného parkování, když jsem to dnes ráno stříhla ke Gas-N-Go.) Vracela jsem se autem domů poté, co jsem odvezla děti do školy, a málem jsem přejela středový ostrůvek do protisměru, když jsem zahlédla Willovo auto, jak zajíždí k parkovišti.

Cestou domů se snažím vyčistit si hlavu a myslet racionálně. Zhluboka se nadechnu a pokouším se přijít na to, jak jsem se v řádu několika minut dostala od stavu „žili spolu šťastně až do smrti“ k děsuplné představě, že můj muž je mezinárodní terorista/sukničkář/patologický lhář.

Nejspíš o nic nejde... Kruci, určitě to něco znamená.

Odbočím k uzavřené rezidenční oblasti a zpomalím tak, aby čtečka naskenovala čárový kód na boku mého velkého auta s ještě větší spotřebou benzínu. Popojedu pár centimetrů vpřed, až se nárazník téměř dotýká konstrukce z latěk, též známé pod názvem

„brána“, která byla zkonstruována, aby udržela všechno nežádoucí vně naší malé oázy. Vtipné je, že téměř všechny rezidenční čtvrti v této části Floridy jsou uzavřené. Nejsem si jistá, zda tady vůbec existuje něco „nežádoucího“. Pokud ano, tak jen speciálně objednané od Barney's, jak znám své sousedy. Při cestě mimo hlavní tahy zahlédnete každých pár kilometrů strážní budky a elektrické ploty. Všechna parkovací místa u Whole Foods, Nuovo a Siesta Beach jsou obsazena vozy, jejichž poznávacím znamením je nálepka čárového kódu na zadním okně.

Občas stále ještě nemůžu uvěřit, že tu bydlím. Z minigarsonky velikosti krabice na boty (mimochodem, mým nejcennějším majetkem byly tehdy právě především boty), kde volné parkovací místo poblíž bytu nebo neobsazené lehátko u bazénu ve mě vyvolávalo pocit štěstí srovnatelný s výhrou ve Sportce, jsem se prakticky přes noc ocitla v satelitu na předměstí, kde mi snubní prsten a nálepka čárového kódu uděluje neomezený přístup do vysokými zdmi obehnaného království matek milujících botox.

Ačkoliv jsem neměla problém zapadnout, i po třech letech stále ještě cítím, že sem tak úplně nepatřím.

Znovu vytočím Willovo číslo. Ozve se hlasová schránka. Zase. Brána je zaseklá. Zase. Strážný se věnuje autům v jízdním pruhu určeným návštěvám a nespouští oči ze svého poznámkového bloku. Odmávne tři auta, aniž by se na ně pořádně podíval. Pizza nebo sekačka na trávu je všechno, co potřebujete, abyste se dostali do tohoto uzavřeného ráje.

Přední nárazník mého auta se prakticky dotýká brány. Ta se ani nehne. Stáhnu okénko a trpělivě čekám, protože nechci být jedna z „těch“ ženských, které se dožadují přednostní služby urputným mačkáním klaksonu a netrpělivým potukáváním gelovými nehty.

Snažím se zachytit pohled strážného a doufám, že úsměv a zdvořilé mávnutí to vyřeší.

„Ten pruh je jen pro místní,“ zavolá na mě přes hluk kombíku, jemuž sice chybí tlumič na výfuku, ale zato je nacpaný hromadou čistících pomůcek a brazilských hospodyň.

„Já jsem místní,“ zavolám zpět se sebevědomým úsměvem na rtech. „Brána dnes nefunguje.“

Strážný obrátí oči v sloup. Will a já tady bydlíme celé tři roky, co jsme manželé. Projíždím touhle bránou asi šestkrát denně. Zhruba dvakrát denně telefonuju do strážní budky, abych přidala na „seznam vpuštěních“ naše přátele, deratizátora nebo pracovníka pro údržbu bazénu. Muž s poznámkovým blokem je Frank. Má dvě děti a slouží ranní směnu u severní brány. Dívá se na mě, jako by mě nikdy předtím neviděl.

„Potřebujete nálepku s kódem,“ prohlásí autoritativně.

„Tu já mám. Můžete prosím otevřít bránu? Dost pospíchám,“ žádám naléhavě. Najednou se mi vybaví scéna z toho starého filmu *Záměna*, ve kterém Dan Aykroyd, právě propuštěný z vězení, zjistí, že mu nejen nepasuje klíč do zámku u vlastního domu, ale jeho sluha se tváří, jako by ho nikdy před tím neviděl. *Proboba, budu se muset přestěhovat k prostitutce.*

„Potřebujete nálepku s kódem,“ řekne znovu a zmáčkne kouzelné tlačítko uvnitř budky.

Jsem konečně vpuštěna. Prosvištím bránou, s kvílením pneumatik odbočím do naší ulice a vjedu do garáže jako ocelová kulička v hracím automatu, která se konečně vkutálí do žlábků. Zachvátí mě vlna obav, přesto ale odmítám uvěřit tomu všemu, co se děje.

Sakra. Sakra. Sakra. Seber se. Seber se. Seber se.

Rekapitulace, ano? Co jsem vlastně viděla?

V zásadě se snažím nebýt hysterka. Obvykle jsem racionální jedenatřicetiletá nevlastní matka dvou dětí, Lilly a Aidana. Rozvedený muž se dvěma dětmi pochopitelně nebyl ten typ prince na bílém koni, o kterém jsem snila od svých osmi let, ale právě ty děti,

o nichž jsem si kdysi myslela, že budou jen přítěží, se staly středobodem mého života.

Willovi je třicet šest, byl ženatý s kdysi celkem normální královnou krásy (Miss Arkansas, pokud to musíte vědět), a my dva nyní máme v péči jeho děti, které považuju za ty nejúžasnější osmileté a šestileté osůbky na téhle planetě. (Samozřejmě je zbožňuju a následkem toho můžu být trošku zaujatá).

Will a já jsme tři roky manželé. Potkali jsme se během křtu mé první knihy *Jak přimět muže, aby po vás šleli*. On byl odpovědný za propagaci a dostal mě jako hosta do *Soap Talk*. (Nesmějte se, taková show opravdu existuje). Po letech psaní reklamních textů k zubním pastám a rozdávání rad ohledně vztahů kamarádkám u sklenky margarity, jsem došla k závěru, že kniha o randění je dobrý odrazový můstek ke splnění mého životního snu stát se opravdovou spisovatelkou, ne jen někým, kdo si vydělává na živobytí propagací lančmítu v plechovce a golfových potřeb.

Díky své nesporné schopnosti parafrázovat a vyčenichat každou nešťastně zamilovanou osobu na vzdálenost sto padesáti metrů jsem se tedy vydala na dráhu vztahového guru.

Abych byla upřímná, celý svůj život jsem se snažila pochopit muže. Oba moji rodiče zemřeli při nehodě, když jsem byla nemluvně, a vychovala mě babička Vernie a její čtyři sestry v estrogenové bublině. Byly to divoké, milující, silné a soudržné jižanské ženy. Každá z nich se provdala za muže, kterého zbožňovala. Bohužel záhy ovdověly, a to už v době, kdy jsem začala chodit do školky – muži v naší rodině měli ve zvyku umírat mladí. Legendou byl velký strýček Joe, který se dožil požeňnaného věku čtyřicet tři let. Až do prvního ročníku na střední jedině informace o způsobu fungování zástupců mužské populace pocházely z vyprávění mých tetiček pod vlivem přílišné konzumace bábovky během našich sedmihodinových maratonů hry Člověče, nezlob

se. Nebo z nočních repríz filmů s Genem Kellym a časopisových výstřižků *Dobrá hospodyně* z roku 1950, konkrétně z rubriky „Jak udržovat manžela šťastným“. Když jsem nastoupila na střední, zemřela první z mých milovaných tetiček, Ila Mae. Babička ji následovala o rok později. V devatenácti mi už nezbyla ani jedna z nich. Osířela jsem podruhé.

Myslela jsem si, že když už jsem napsala knihu, zavolá mi Oprah a já se katapultuju mezi slavné a bohaté. (Jak jsem později zjistila, tahle představa je pro naivní začínající autory typická.) Místo toho jsem se dostala k Willovi, který mi řekl: „Pokud nejsi celebrita nebo osobní trenér celebrity, nikoho nezajímá, jestli jsi napsala nebo nenapsala knihu.“ A když mě protlačil do *Soap Talk*, dodal: „Musel jsem udělat všechno možné a to nemožné slíbit, abych tě sem dostal.“

Byla jsem tak vděčná a tak zklamaná zároveň. Jako když vyhraje pětímilionový jackpot a pak zjistíte, že vám bude vyplácen čtvrták týdně příštích tři sta dvacet čtyři let.

Nakonec ale, po pár velmi špatných letech, co se prodeje týče, se situace obrátila a z knihy se stal bestseller, což překvapilo nás všechny. Rázem jsem se ocitla v síni slávy vztahových expertů. Začali mi volat producenti a agenti. Stala jsem se pravidelným hostem velké show v národní televizi, měla jsem svůj program v rádiu, a dokonce svou vlastní značku parfému. Dva roky od vydání knihy mě znala každá žena v Americe mladší šedesáti let.

Znovu vytočím Willovo číslo, a tentokrát to zvedne po prvním zazvonění.

„Ahoj!“ řeknu rychle a snažím se, abych zněla víc jako ta spokojená a šťastná část mého já, ne jako popelnicová hysterka, kterou jsem byla před sedmnácti minutami.

„Ahoj, zlatíčko,“ odpoví mechanicky. „Mám jen vteřinku, můj let měl zpoždění, takže jdu pozdě na schůzku.“

„Jak to myslíš? Jsi ještě tady?“ Bože, jsem to ale idiot. Vyšiluju pro nic za nic. Po těle se mi rozlije stejný pocit úlevy, jaký následuje po konci jízdy na pouťové centrifuze.

„Nestihla sis dnes dát svou ranní kávu nebo tak něco?“ popíchne mě. „Jsem v Atlantě, vzpomínáš si?“

Spadne mi brada. „Počkej, myslíš právě teď?“

„Proboha, Darby! Jezdím na tu samou služební cestu už dva roky. Co je to dneska s tebou?“

„N-nic,“ vykoktám a v hlavě se mi znovu rozvíří myšlenky. Můj mozek zrychlí z nuly na rozvodové stání za tři a půl sekundy.

„Ehm, kdy budeš zpět ve městě?“ zeptám se opatrně.

„Zítرا ráno, jako obvykle,“ vyštěkne. Pak mírnějším tónem pokračuje: „Promiň, Darby, nechtěl jsem být nepříjemný. Měl jsem špatný let a to mi nějak otrávil celó ráno.“

„To je dobrý...,“ odpovím mechanicky. Nedostává se mi slov.

„Zlato, musím běžet. Miluju tě a děti taky.“ Položí telefon, aniž bych měla šanci cokoliv říct. Místo odpovědi začnu zvracet.

Trhnu sebou směrem k otevřenému okénku. Smůla nebo špatný odhad, každopádně se netrefím a zvratky stékají po vnitřní části dveří mého auta.

Sakra, přece se *nesesypu* v naší garáži pro tři auta.

Blázníš, nebo tě opravdu podvádí?

Darby Vaughnová

Podezřelé telefonáty.

Nekonečně dlouhá pracovní doba.

Výmluvy, které tak úplně nesedí.

Pronásleduje tě vtíravý pocit, že tě tvůj manžel podvádí. Ale je tomu opravdu tak? Stačí zatáhnout za ten správný konec nitky a celé klubko pochybností a záhad se začne rozplétat. Zaměř se na následujících několik indicií.

Telefonický despota

Bud' ostražitá, pokud má muž předplacenou simkarta (bez výpisu volání nejsou ani důkazy), nebo narazíš na podezřelá telefonní čísla, která si ve spěchu poznačil na účtenku a zastrčil do kapsy. Tráví hodiny na telefonu? Zavěsí, když ho našteješ? To jsou znaky nedostatečné sebekontroly.

Agresivní řidič

Řídí jako šílenec, troubí na postarší řidičky, které nesviští stošedesátkou po dálnici, kličkuje v kolonách jako uprchlý vězeň – typický znak přebujelého ega.

Vinu nesou všichni ostatní

Jeho přítelkyně je žárlivá, jeho šéf je blbec a zbytek lidí na planetě Zemi je taky úplně mimo. Máš doma pana Neomylného? Porušuje pravidla proto, že jsou špatná. Ano, podvedl tě, ale je to tvoje chyba.

Módní znalec

Muž, který podvádí, často změní vzhled. Možná tvůj muž začal posilovat po šestiletém válení na gauči. Nebo začal nakupovat u Armaniho, ačkoliv doteď nedal dopustit na své vytahané flekaté tepláky. Ať už se jedná o permanentku do fitka nebo novou kolínskou, zásadní změny zevnějšku můžou znamenat i stejně zásadní problém.

Workoholik

Pořád dělá přesčasy nebo jeho šéf (zase) svolal další urgentní mítink. Dle výzkumu se až 70 % mimopartnerských vztahů odehrává na pracovišti. Pokud tohle není jeho případ, může využívat práci jako zástěrku k záletům.

Co bys tedy měla dělat při podezření na partnerovu nevěru? Vyhodit jeho oblečení z okna? Dát výpověď v práci a začít ho sledovat jako při přípravě na roli v epizodě *Právo a pořádek*?

Zbláznila ses? Nebo tě skutečně podvádí? Je jen jeden způsob, jak to zjistit. Nedávej mu nic najevo dřív, než můžeš vše dokázat. V opačném případě bude zatloukat. Shromáždí co nejvíce důkazů a pak mu tato fakta předloží. Vyložit karty na stůl je jediná cesta vpřed.

Druhý krok: Jdi do toho a vyhod' všechno jeho oblečení z okna. Pokud zůstaneš s mužem, který ti zahýbá, dáváš mu najevo, že se může vesele a bez následků pelešit. Najdi si věrného partnera. Jinak budeš jen lhát sama sobě.

2

Nekonečně dlouho sedím v autě, neschopná pohybu. Zakážu si plakat. Až teplem zesílený zápach zvratků mě vyžene a já se jako uzlíček nervů přesunu do domu.

Kabelku odložím na stůl a nepřítomně si sednu k počítači. Probírám se spamy o Viagře a zprávami rodičovského sdružení, když mi hlavou bleskne otázka: *Co to dělám? Můj manžel mě nejspíš podvádí – tak proč si pročítám e-maily?*

Mám pět hodin na to, abych se sebrala, než se děti vrátí ze školy. Nejradši bych zalezla do postele a provzlykala zbytek dne, ale to si hned zakážu. Strach je pořádný motivátor. Musím zjistit, co se děje. Proč by mi lhal?

Zavolám Jules a požádám ji, aby vyzvedla děti ze školy a nechala je u sebe doma až do večera.

„Co se stalo?“ zeptá se tiše. Neunikne jí zoufaloství v mém hlase.

„Lhal o služebce do Atlanty. Teď o tom nemůžu mluvit. Musím tomu přijít na kloub,“ drmolím.

„Nemusíš pospíchat,“ uklidňuje mě. „Dej mi vědět, kdybys chtěla, aby u mě děti zůstaly přes noc.“

„Děkuju,“ řeknu. „Ale chci s nimi dnes večer být. Jen se musím sebrat, než se vrátí domů.“

„Cokoliv budeš potřebovat, zlatíčko,“ řekne jemně. „Cokoliv budeš potřebovat.“

„Jsi skvělá kamarádka,“ vykokuťám vděčně. Právě jsem získala devět hodin na to, abych zjistila, proč mi Will lhal o cestě do Atlanty.

Vysvětlení číslo jedna: plánuje velkolepý zájezd na Bora Bora, překvapení na Luau, nebo nějakou jinou milou pozornost na oslavu zakončení mého turné za dva týdny.

Vysvětlení číslo dvě: má milenkku. (Ano, tohle není hezká představa, ale jsem realista.)

Vysvětlení číslo tři: něco strašného, jen ještě netuším co.

Pochopitelně se upínám k první možnosti, all-inclusive zájezd na úžasné romantické místo, kde budeme ve stínu palem popíjet banánový koktejl a pak pozorovat úchvatný západ slunce. Ale možnost, že má Will milenkku, mě zvedne ze židle.

Zaměřím se na jeho pracovnu, která je nejlogičtějším místem, kde by přede mnou něco skryl. Vždycky se zlobí, když hospodyně urovná dokumenty na jeho stole, nebo když děti z jeho stolu berou barevné propisky. Je to jediné místo v domě, kam nikdy nechodím. Je to tedy první místnost, kterou prohlédnu.

Prohledávám zásuvky a skříňky, cítím se přitom trochu jako Sherlock Holmes v sukni, ačkoli si nejsem vůbec jistá, co vlastně hledám. Logickým vodítkem se zdají být účtenky, snažím se tedy přijít na to, ve kterém šuplíku je Will schovává. Vždy jsem nenáviděla a nenávidím placení účtů, ten nekonečný proces vypisování šeků a kontroly zůstatku na účtu je tak otravný. Bylo to jako vybrat si šťastný los, když se Will těch povinností na začátku našeho manželství ujal: Vynáší odpadky. Opraví ucpaný odpad. Platí účty. Rozloučila jsem se s instalatérem a přivítala manželský život. Doručené dopisy obvykle položím na stolek v předsíni a dál už se o ně postará Will, když se večer vrátí z práce. Teď si přeju, abych jim věnovala víc pozornosti. Skvělé. Jaké klišé!

Po čtyřech šuplících plných starých výtisků novin a stohu porno časopisů nacpaných ve složce označené jako „nevyžádaná pošta“ konečně na něco kápnu. Poslední zásuvka je zamčená.

Klíč najdu záhy, mezi kancelářskými sponkami a propiskami. Proč lidé zamykají zásuvky a klíč pak položí na místo, kde ho každý hned objeví?

Odemknu zásuvku a opatrně vysunu těžký šuplík. Naše účty a bankovní výpisy jsou srovnány a seřazeny v barevně odlišených složkách.

Důkladně každou složku prolistuju ve snaze najít cokoliv podezřelého. Složka uhrazených plateb obsahuje hodně objednávek květin, ale to není nic neobvyklého. Will jako publicista běžně posílá květiny klientům, potenciálním klientům, televizním producentům a komukoliv, s kým chce navázat kontakt. Na začátku našeho vztahu mi Will posílal každý týden pugét růžových tulipánů, a i teď, po třech letech manželství, mě vždy v hotelovém pokoji čeká velká krásná kytice. Všichni moji přátelé považují Willa za nejromantičtějšího muže na světě.

A teď v jeho psacím stole prohledávám zásuvku, kterou drží pod zámkem.

Další na řadě jsou telefonní účty. Výpisy hovorů z naší pevné linky neskrývají nic překvapivého kromě několika hodinových hovorů s Willovou exmanželkou Gigi. Podobně je na tom i výpis z Willova mobilu, hovory jsou rovnoměrně rozděleny mezi mě, Willovu asistentku Kendall, a znovu Gigi. Nic zvláštního. Gigi pravidelně vyžaduje značnou dávku pozornosti, a protože Will si založil svou kariéru na schopnosti jednat s náročnými hollywoodskými osobnostmi a talentu je uklidnit, poradí si i s jejími sklony k dramatizování.

Dle dohody s Gigi musí Will i po rozvodu zůstat jejím PR agentem, a to tak dlouho, jak jeho exmanželka bude vyžadovat. Vítejte ve světě moderních rozvodů: polovina majetku a profesionální propagace zdarma na dobu neurčitou.

Navzdory komplikovanému rozvodu a požadavkům Gigi mají ti dva vztah, ve kterém si vycházejí vstříc. Naštěstí jim jde oběma v první řadě o dobro Lilly a Aidana. Když se jejich manželství rozpadlo, Will se velmi obával, že se stane jedním z „prázdninových otců“, kteří vidí své děti jen o vánočním a letním volnu, zvlášť když jedním z prvních pracovních počinů Gigi bylo odstěhovat se z Floridy do Los Angeles, kde by – zcela zaslouženě – zazářila jako herečka.

A světe div se, ono se tak i stalo. Gigi dostala roli v reality show na ostrově se skupinou dalších podivínů, kde v přímém přenosu jedla šváby a štěkala, aby si zajistila další dny před kamerami. Výhra pro Willa – jako úspěšný podnikatel a vážený občan přesvědčil soudce, že bude pro děti lepší, aby zůstaly v Sarasotě s ním. Zejména proto, že ona reality show není zrovna pořadem pro mladistvé. Děti byly svěřeny Willovi do výhradní péče. Poznali jsme se rok po skončení rozvodu.

Další na řadě je složka nadepsaná „pravidelné lety“, ve které je pořádný stoh výpisů jednotlivých leteckých cest. Žijeme na Floridě a tento stát je prakticky nemožné opustit bez použití letadla. A protože Will létá na služební cesty často, jeho věrnostní body u aerolinek dosahují vysokých hodnot. Zkontroluju přehled ze současného a minulého měsíce. Will měl v uplynulých třech měsících absolvovat nějakých dvanáct letů do Atlanty, ale zde jsou uvedeny pouze čtyři. Osm jich chybí. Zrychlí se mi tep. Projdu výpisy ještě další tři měsíce zpět. Stejná situace. Měl letět do Atlanty dvánáctkrát nebo třináctkrát, ale přehled uvádí pouze pět letů. Sedm, možná osm tu není. To znamená, že můj muž strávil v uplynulých šesti měsících *patnáct* nocí mimo domov a já vůbec netuším kde.

Sakra.

Doběhnu k mému psacímu stolu, rychle vytáhnu z kabelky růžový diář a sprintuju zpět do Willovy pracovny, kde jsou papíry poházené po celé podlaze. Popadnu linkovaný blok z Willova

obrovského mahagonového psacího stolu a začnu si zapisovat data z přehledu aerolinek a porovnávat je se svým diářem. Dostanu se ke konečnému počtu šestnácti dní, které strávil Will v Atlantě. Vy-táhnu složku obsahující účty kreditních karet a dohledám dny, kdy Will v Atlantě ve skutečnosti nebyl.

K prvním třem datům se nevztahují žádné platební operace (i kdyby se jednalo o chybu v udělování letových bodů nebo by le-těl s jinými aerolinkami, stále by si potřeboval pronajmout auto, ne?). Na další den ale připadla platba 182 dolarů v restauraci Ver-nona v Ritz-Carltonu, tady v Sarasotě. Zrychlí se mi tep, protože se jedná o hotel, ale zase se trochu uklidním, když si uvědomím, že jde jen o účet z restaurace, a navíc v Ritz-Carltonu není možné se-hnat pokoj za 182 dolarů. Taký se nejedná o typ hodinového hotelu.

Projedu zbytek výpisu karetních operací a najdu dalších sedm plateb v restauraci Ritz-Carltonu, jednu z nich dokonce v hodnotě 783 dolarů. Jaký druh překvapení vyžaduje tajné večere v hodnotě tisíců dolarů?

Najednou se mi znovu udělá zle.

Doplazím se do koupelny, sednu si na podlahu a dvacet minut zírám do vody na dně záchodové mísy. Když bouře v mém žaludku odezní, lehnu si vyčerpaná a neschopná pláče na studené kachlič-ky. Chemický zápach čisticího prostředku mě udeří do nosu a zno-vu se mi začne zvedat žaludek.

Miluji Willa tak moc, jak jen to je možné. Nedovedu si předsta-vit, že by mě mohl takovým způsobem klamat. Život s Willem a dětmi mi dává pocit rodiny, jaký jsem nezažila od smrti babičky. Samozřejmě to pár měsíců (tak dobře – let) trvalo, než jsem plně zvládla roli matky. Dětem bylo tři a pět, když jsme se s Willem vza-li. Will vždy hodně služebně cestoval, takže jsem s Lilly a Aidanem trávil spoustu času. Dříve Will zaměstnával chůvu na plný úva-zek, ale já jsem se nadšeně vrhla do role pečující opatrovnice. Lilly

a Aidan jsou skvělé děti a zažily si toho víc než dost: nejdříve je opustila jejich světoběžnická „reality show“ máma, následně se o ně šest dní v týdnu starala chůva. Cítila jsem, že jsem odpovědí na jejich modlitby a ony byly odpovědí na ty moje. Byla jsem upřímně šťastná, když mi vstoupily do života.

Většina matek má čas zorientovat se ve své roli a postupně si najdou své vlastní tempo, ale moje situace byla odlišná. Začínala jsem od nuly, starost o značkové kabelky jsem ze dne na den vyměnila za nákupy krabicových džusů. Chybělo mi to pozvolné „zaběhnutí se“ v nové realitě, kdy se maminky poté, co přivedou dítě na svět, pomalu učí fungovat i bez spánku a možnosti se vysprchovat. Proto to pro mě bylo těžší, ale navzdory tomu naše děti naprosto zbožňuju a nechápu, jak jsem kdy mohla žít bez nich.

Bylo těžké odolat Willovu šarmu. Je to pohledný charismatický romantik. Má zářivý úsměv a dokáže mě rozesmát jako nikdo jiný. Miluju jeho zářící oči pokaždé, když se na mě se zájmem podívá, a také to, že vždy působí upraveně, jako by právě fotil reklamu pro Ralpha Laurena. Pokaždé, když se ke mně v noci přitiskne, cítím se, jako bych opravdu někam patřila. Zná celý můj příběh, ví o mých zvláštностech – že mrznu, i když je venku třicet stupňů ve stínu, nebo že nemůžu vystát, když se mě někdo dotkne nehty prstů na nohou. (Will a děti mě takto mučí a považují to za skvělou zábavu.)

Rád si povídá. Je skvělý otec. A baví se stejně dobře na baletním představení i při baseballovém utkání. Muži ho obdivují, ženy o něm sní. Zeptejte se jakékoliv ženy v okolí – co v okolí, kdekoliv na planetě – a řekne vám, že Will je perfektní manžel.

Za svobodna jsem se těšila na manželství a mnoho jsem od něj očekávala. Představovala jsem si, že manželské štěstí se podobá fotkám z katalogu. Grilování na pláži s pohledným milujícím manželem, který vydělává dvě stě tisíc dolarů, a přesto tráví spoustu času

s manželkou a dvěma vzornými dětmi, které si vždy očistí boty o rohožku a hodiny si spolu hrají bez hádek u limonádového pultíku za devět stovek.

Myslela jsem si, že jsem do takového života konečně vstoupila.

Těžko si ale tu okouzující blondatou maminku z časopisu představím, jak ve snaze najít důkazy nevěry klečí na rozkošném sisalovém koberečku (349 dolarů) před bedfordským psacím stolem (899 dolarů), zatímco psi miláček rodiny spí opodál (pruhovaný pelíšek Cabana, 89 dolarů).

Nejsem tak úplně připravená smířit se s možností, že mě Will podvádí, a tak stále váhám... V hlavě se mi však už rodí nepříjemný pocit: můj úžasný život může jít do kytek.

Obvykle nedělám předčasné závěry, ale během čtyřleté kariéry expertky na vztahy jsem už slyšela všechny možné příběhy a byla svědkem nejružnějších vztahových katastrof. V mé profesi bych musela být tak trochu idiot, kdybych přehlédla tak nápadné příznaky.

Muži všeobecně lžou ženám o dvou věcech: penězích a sexu. Sice bych ještě neměla nic vylučovat, ale hádám, že Will by neutápel žal v podniku Ritz-Carlton, pokud by tím problémem byly peníze. Tím pádem zbývá sex.

Nakloním se nad umyvadlo, opláchnu si obličej studenou vodou a důkladně si vyčistím zuby. Potřebuju to promyslet. Nepřítomně si obleču slušivé letní šaty a vykartáčuju vlasy. (Jistě, asi se zdá divné zabývat se zrovna teď účesem, ale od malička jsem byla vychovávána v duchu noblesy jižanských krás – jakákoliv krize se řeší lépe s rtěnkou na rtech a upravenými vlasy.) Chvilku si pohrávám s myšlenkou, že bych brnkla Jules a svěřila se jí, co jsem zjistila, a poslechla si její racionální názor na situaci, ale mé druhé já se za skutečnosti, které jsem zjistila, stydí... Navíc se mi nechci přiznat, že jsem se snížila ke slídění v manželově pracovně. Nepřítomně

hledím na svůj odraz v zrcadle. Zarudlé oči zakamufluju vrstvou
korektoru a dostanu nápad.

Musím do Willovy kanceláře.

Špehovat, či nešpehovat?

Darby Vaughnová

Nemáš co pohledávat v přítelově skříni, ale proslídíš i ty nejzazší kouty.

„Omylem“ kontroluješ jeho maily.

Nebo „náhodně“ položíš sklenici s pitím na tlačítko „přehrát“ u jeho záznamníku.

Dobře, uznejme, že veslabé chvílce bezděky prohledáme partnerův noční stolek (hledáme krém na ruce!) v jeho nepřítomnosti nebo nenuceně pročteme účtenky z čistírny a papírky zapomenuté v kapsách jeho oblečení. Ale je tu jeden malý problém, dámy: Slídění ničí vztahy. Slídíme totiž ze dvou důvodů: přílišné nejistoty a ženské intuice.

Nejistota: Řekněme, že jsi bláznivě zamilovaná. Vše se báječně vyvíjí. Ale malý hlásek v mysli ti našeptává, že ten muž přece nemůže být tak úžasný, jak se zdá. Jistě něco skrývá. Takže občas, ze začátku skoro nedobrovolně, mrkneš na papíry položené na psacím stole nebo prsty projedeš mezeru mezi gaučovými polštáři v momentě, kdy ti nalévá sklenku vína. Později, když odběhne vyzvednout objednanou sýrovou pizzu, zahájíš důkladnou domovní prohlídku ve stylu agenta CIA.

Takové chování tě jenom dostane do problémů: Zaprvé, není to pěkné. Zadruhé, můžeš být přistižena při činu, což je jednak pořádná ostuda a jednak se to ne zrovna snadno vysvětluje. A v neposlední řadě, když opravdu najdeš něco podezřelého, uhnízdí se to v tobě jako nebezpečná bakterie, i když se třeba o nic nejedná. Nakonec budeš po svém partnerovi chtít vysvětlení, jak přišel ke kroužku do bradavky s diamanty nebo poukázce na romantický víkend. A tím se chytneš do pastí, protože budeš muset vysvětlit, jak jsi na to všechno přišla. Nejspíš bude mít pro vše nějaké logické vysvětlení, a ty se ponížíš a ztrapníš úplně zbytečně.

Ženská intuice: Opravdu dobrý důvod pro slídění je jen jeden – najít důkaz pro to, co už víš. Tedy když s jistotou víš, že tě podvádí, a potřebuješ to dokázat. Důkladně se zamysli nad tím, proč tento pocit vznikl. Cítíš se tak pořád? Nebo jen v této situaci, jen s tímto mužem? Máš skutečné indicie, nebo jen neurčitý dojem, že něco není v pořádku? Důvěřuj své intuici a snaž se přijít na to, co přesně tento pocit vyvolává. Pokud tě podvádí, musíš se to dozvědět. Pokud ne, potřebuješ si uvědomit, proč mu nedůvěřuješ.

Jsi to jediné ty, kdo může odpovědět na otázku, zda slídit, nebo ne. Ať už je odpověď jakákoliv, uvědom si, že prvním místem, kam by ses měla podívat, je...

3

Je 13:30 a já se řítím po dálnici rychlostí 130 km/h v pozvraceném autě.

Je zřejmé, že mé rychločištění v garáži za použití šamponu na koberce nijak zvlášť nezafungovalo. Okénka mám stažená až nadoraz, přesto vnitřek auta čpí typickým zápachem, znásobeným čtyřhodinovému působení třicetistupňového vedra.

Protože Will předstírá cestu do Atlanty, vím, že je čistý vzduch pro invazi do jeho kanceláře. Napadne mě zajet do myčky a nechat si kompletně vyčistit interiér auta, abych se konečně zbavila toho smradu, nebo alespoň koupit syntetickou vůni piniové kůry anebo citronového koláče. Sžírají mě ale obavy z toho, co možná najdu ve Willově kanceláři, proto se rozhodnu zbytek desetiminutové cesty přetrpět s hlavou vystrčenou z okénka ven jako pes.

Zkousím se spíš než na puch soustředit na sestavení plánu útoku. O pár minut později dorazím k Willově kanceláři, zastavím na jeho parkovacím místě a spěchám ke vchodovým dveřím.

„Hej, Darby!“ zavolá Kendall, Willova skvělá asistentka. „Jak se dnes má moje oblíbená vztahová expertka?“

Oh, jaká škoda.

Mám Kendall ráda, vždy jsem měla. Je téměř šest let Willovou asistentkou a navzdory tomu, že by se spousta žen necítila zrovna nejlíp při pomyslení, že jejich manžel tráví deset hodin denně s hezkou, chytrou, mladou a vtipnou blondýnkou, jsem nad věcí. Nežárlím a nevěřím tomu, že příležitost dělá zloděje. Kendall

pracovala pro Willa celé dva roky předtím, než jsme se poznali, a došla jsem k závěru, že pokud by mezi nimi probíhalo nějaké jištění, jistě by k něčemu došlo dlouho před tím, než jsem Willa potkala. Kendall zná Willa jako snad nikdo jiný, je velmi kompetentní a velmi milá. Když jsem s Willem začala chodit, posílala mi zprávy o tom, co hezkého o mně ten den řekl. Rychle se z nás staly kamarádky, pravidelně si voláme, chodíme na oběd a nakupovat.

Mimo jiné rezervuje pro Willa letenky, takže přesně ví, kam letěl. Nebo neletěl.

Sedí za svým pracovním stolem a já stojím jen kousek od ní. Podívám se jí zpříma do očí a zeptám se pevně: „Kendal, co se tu děje? Kde je Will?“

Třesoucí se rukou se začne probírat papíry na stole, neschopná na mě pohlédnout. „Ehm, hm,“ zamumlá. „Je v Atlantě, ne?“ Vzhledne ke mně s nuceným slabým úsměvem, ale hned uhne očima a znovu začne přerovnávat papíry, tentokrát v šuplíku.

Ani nemrкну, jen se předkloním tak, aby se na mě musela podívat.

„Vím, že dnes není v Atlantě,“ prohlásím. Zdá se být zmatená, možná šokovaná. „Kendall,“ řeknu velmi pomalu, „co všechno víš?“

Zničeně bloudí pohledem pár vteřin po místnosti, jako by přemýšlela nad možností útěku. Nakonec se mi zadívá do očí a po tvářích jí začnou stékat slzy.

„Darby,“ vzlykne. „Je mi to tak líto.“

Ach. Můj. Bože.

Cítím se, jako by mi v plicích docházel vzduch. Myšlenky mi začnou v hlavě vřít a naskakuje mi jeden katastrofický scénář za druhým. Co je Kendall líto?

Sesunu se na židli naproti ní. Kousnu se do rtu, abych odvedla pozornost od narůstajícího balvanu v hrudníku, a přinutím se vyslovit tu palčivou otázku: „Kendall, co je ti tak líto?“

Propukne v pláč, neschopná slova kvůli hysterickým vzlykům a lapání po dechu. Pozoruju to s pocitem soucitu k mé trpící kamarádce na straně jedné a s hrůzným pomyšlením na to, co ji tak semlelo, na straně druhé.

Zdá se to jako věčnost. Dívám se na ni, jak vzlyká, a čekám na odpověď. Položím jí ruku na rameno a několik minut sedíme bez hnutí, než se uklidní a je schopná promluvit.

„Darby, nevěděla jsem, co mám dělat. Bála jsem se, že mě vyhodí, když ti to řeknu.“

„Řekneš co?“

„Poslední tři měsíce má schůzky se Solem Weinsteinem,“ vydechne, jako kdyby odhodila závaží, co ji doteď tížilo.

Vlna obav naráz opadne a já se konečně zhluboka nadechnu. Will mi už před pár měsíci řekl, že Sol se stal jeho klientem, ale chápu, proč si Kendall dělala takové obavy. Sol Weinstein je prominentní rozvodový právník, nejznámější na jižní Floridě. V Sarasotě, kde bydlí úspěšní podnikatelé, je manželství bráno spíš jako dvouletý leasingový plán než celoživotní závazek. Rozvodových právníků je spousta a jsou populární. Ten, který uzme největší část televizního vysílání, si také řekne o nejvíc peněz. A v tom je Sol nejlepší. Zastupuje klienty mezi smetánkou a v celé oblasti je notoricky známý pro svou schopnost najít skulinu v každé předmanželské smlouvě, pokud je to v zájmu jeho klienta. Mnoho zdejších paniček jsou jeho permanentními klientkami, i když jsou zrovna v mezirozvodovém období. Je lepší mít peněženku každý měsíc o pár tisíc dolarů lehčí, než riskovat, že je jejich vyvolený při náznaku problémů předběhne a stane se Weinsteinovým zákazníkem jako první. Ačkoliv je to trochu slizoun, pro Willa je výhodným klientem. Když nic jiného, Sol ví, jak pracovat s médii. Je splněným snem každého agenta.

„Oh, zlatíčko! Ty můj chudáčku!“ Položím Kendal ruku kolem ramena, abych ji uklidnila. „Tohle tě trápí? O nic nejde! Sol je jen klient.“

Zachvěje se a vzhledne ke mně s vážným výrazem. „To mi Will také řekl, ale já vedu účetnictví. Když je Sol naším klientem, proč platíme my jemu?“

Zírám na ni asi dvě minuty naprosto šokovaná, než se mi znovu sepne mozek k akci.

„Ukaž mi ty účty.“

Kendal z kartotéky vytáhne malý štůsek faktur od firmy Weinstein, Cabbott & Ringling, celkem za 4 000 dolarů za poskytnuté právnícké služby v posledních pár měsících.

Natáhnu se pro telefon na jejím stole a vytočím číslo uvedené na faktuře.

„Promiňte,“ řeknu zdvořile recepční v Solově obrovské právní firmě, „byla byste tak hodná a řekla mi jméno agenta pana Weinsteina? Ať vím, na koho se mám obrátit pro rozhovor?“

Kendall se nakloní blíž, zvědavá na její odpověď. „Sol se o svou publicitu stará sám.“

Žádná Atlanta. Žádný Sol. Nejhorší na tom je, že si připadám, jako bychom se tomu nemohly dostat na kloub. Kendal věděla, že se něco děje, ale netušila přesně co. Obávala se mi svěřit s domněnkou, že Will lhal ohledně schůzek se Solem. Obávala se o své místo a také nechtěla strkat nos do něčeho tak ožehavého, jako jsou potencionálních problémy našeho manželství.

Aby se Kendall zbavila alespoň části pocitu viny, kterou cítila v posledních třech měsících, pomůže mi prohledat Willovu kancelář ve snaze najít nějaké vodítko k řešení celé záhady.

Zeptám se jí na večere v Ritz-Carltonu ve dnech, kdy měl být Will v Atlantě. Její obličej zbledne.

„Co tím myslíš?“ zeptá se opatrně. „Že nocoval v Ritz-Carltonu ve dnech, kdy měl být v Atlantě?“

„Ne, večerel tam,“ vysvětlím jí záznamy z platebních karet, kde ale nebyl naúčtován pokoj.

„Máme korporátní účet s Ritz-Carltonem,“ řekne. „Pokud nocoval v hotelu, útrata by šla přes kancelář,“ zamyslí se. Důkladně projde data u hotelu Ritz-Carlton. Žádná útrata.

„Co je s těmi služebními cestami do Atlanty?“ zeptám se.

„Nerozumím,“ řekne. „Proč si myslíš, že nelétá do Atlanty?“

„Dnes ráno jsem ho viděla ve městě v době, kdy měl být v letadle. Navíc v evidenci aerolinek chybí šestnáct letů v uplynulých šesti měsících.“

„To je divné,“ řekne Kendall s nechápavým výrazem. „Já jsem pro něj koupila letenky každý týden.“

Ani po třech hodinách jsme nic nenašly.

Potřebuju plán, a to hodně rychle. Pozítří odjíždím na poslední část mého knižního turné, musím tedy během následujícího dne a půl zjistit, co se děje. Jinak budu muset celé týdny mimo domov žít s vědomím, že mi můj manžel lže. Uplynulých sedm hodin bylo děsivých. Nemyslím si, že jsem schopná to vydržet ještě dva týdny.

Na druhé straně, pokud ho zítra konfrontuju a on se mi přizná k nevěře, musela bych s tím vědomím (než bych našla nějaké východisko) cestovat po celé zemi, předstírat, že se nic neděje a v televizi a rádiu poskytovat rozhovory na téma lásky. Já, Darby Vaughnová, ztělesnění úspěšného vztahu. Při té představě mi žaludek vyjede až do krku.

S Kendall obě možnosti probereme a já souhlasím s tím, že se zaměřím na dokončení turné.

„Musíš se soustředit na svou knihu,“ řekne Kendall. „Je to pro tebe velká příležitost. Jde o hodně.“

„Ano, to vím,“ souhlasím. „Máš pravdu.“

Mého turné mám plnou hlavu – budu hostem v *The Today Show*, což je jeden ze tří literárních svatých grálů, o které usiluje každý autor: Oprah, *The today Show* a *The New York Times* se svým seznamem bestsellerů.

Dostat se do *Today Show* je obrovský úspěch. Je to největší ocenění pro mě coby spisovatelku, tak i jeho vztahovou expertku a konečně i lidskou bytost. Je to velká věc, znamená to, že jsem se konečně dostala na vrchol. Miliony mých fanoušků proudí do knihkupectví.

Možná se zbytečně nervuju. Možná pro tohle všechno existuje nějaké perfektně logické vysvětlení. Willa miluju a měla bych mu důvěřovat. Kendall zná Willa velmi dlouho a my obě víme, že je uvnitř dobrý člověk. Nikdy dřív jsem neměla jediný důvod mu nedůvěřovat... Nebo je možná prolhaný slizký hajzl.

Pravidlo číslo jedna v takové situaci je najít opravdu nezpochybnitelný důkaz předtím, než budete muže konfrontovat: pokud se do něj totiž pustíte bez důkazu jen na základě podezření, jednoduše vše popře a důkladněji zamete stopy. Nejlepší strategií je nashromáždit veškerou evidenci a tím ho zatlačit do kouta. Nemůžeš udělat krok vpřed, dokud si nejsi svým počínám opravdu jistá.

Zhluboka se nadechnu a snažím se sebrat. Jediná věc, kterou si můžu být jistá, je, že můj manžel evidentně zbožňuje večere v Ritzu. A pak ještě tím, že nemám tušení, kde vlastně nocuje. V podstatě tedy nevím nic.

Kendall uznala, že tu něco nehraje ohledně Atlanty, ale byla si jistá, že Will nemá milenku, protože žádná cizí žena mu do kanceláře nevolá. Během dne přijímá většinu hovorů, takže by si něčeho neobvyklého všimla. Přemýšlí nahlas o možnosti, zda se do výpisu od aerolinek mohla vloudit nějaká chyba – možná na letišti zapomněli zadat čísla jeho pravidelných letů. Slíbí, že další den ráno zavolá do agentury a zjistí to.

Potřebuju chvíli, abych se uklidnila. Nejspíš jsem se tou amatérskou vyšetřovací akcí nechala příliš unést. Jsem si jistá, že jsem Willa dnes ráno viděla, ale to je tak vše. Dám tomu nějaký čas, a i když se situace nevyjasní sama od sebe, minimálně přijdu na způsob, jak té záležitosti přijít na kloub. Jestliže nemám v záloze

nic konkrétního, s čím bych mohla na Willa vyrukovat, nebudu ani s ničím začínat. A vystresovat děti před mým odjezdem na turné je to poslední, co bych chtěla.

Děti!

Mrknu na hodinky, je skoro šest. Bože, jsem tak vděčná Jules, která jim právě teď nejspíš chystá večeři. Obejmu Kendall, poděkuju za její pomoc a obě souhlasíme, že se o téhle malé eskapádě Willovi zmiňovat nebudeme.

Kendall si chce udržet místo stejně tak moc jako si já chci udržet manžela. Copak nám to někdo může vyčítat?

Vyběhnu z kanceláře a v rychlosti cestou domů zajedu k myčce. Pracovník otevře dveře auta, znalecky zhodnotí situaci na zadních sedačkách, povzdechne si a oznámí mi, že čištění potrvá dvacet minut. Na zlomek vteřiny přemýšlím, jestli bych se měla přiznat k původu toho nepořádku, nakonec to ale zavrhnu a raději mlčím. O půl hodiny později odjíždím v čerstvě vydezinfikovaném autě s pomerančově páchnoucím stroměčkem zavěšeném na zpětném zrcátku.

K Jules se dostanu kolem sedmé. Jakmile projdu předními dveřmi, do náruče mi vběhnou Lilly s Aidanem vonící po těstovinách a čokoládovém dortu. Zhluboka se nadechuju jejich sladké vůně. Já ty dvě opičky prostě miluju.

Tiše si s Jules povídáme v rohu kuchyně, zatímco se děti obouávají a připravují si školní batohy.

„Je všechno v pořádku?“ zeptá se naléhavě. Popíšu jí situaci způsobem, který zní více smysluplně a méně pateticky, než se mi jeví.

Jules souhlasí s mým plánem dát celé věci pár týdnů. „Nedělej si starosti, zlato,“ řekne jemně. „Všechno bude dobré.“

S dětmi se vydávám na cestu domů a k několikahodinovému maratону povídání a mazlení na gauči před tím, než nadejde čas jít do postele. Chyběly mi celý den, proto jim dovolím být vzhůru

o třicet minut déle, i když je mi jasné, že toho při ranním vstávání budu litovat. Zachumlám je pod peřinu, obejmu a zasypu polibky na dobrou noc s přáním sladkých snů a řeknu jim, že je mám moc ráda.

„Dar-mami,“ zeptá se Lilly, „přečteš mi ještě jednu pohádku?“

„Zítra ti ji přečtu,“ řeknu. „Už je pozdě, беруško, musíš jít spát.“

Dar-máma je pojmenování, které mi Aidan a Lilly vymysleli pár měsíců poté, co jsme se s Willem vzali. Aidanovi bylo pět let, když jednoho odpoledne věcně oznámil, že přišel na to, jak by mi měl říkat. Lilly, jako správná milující mladší sestra, nadšeně souhlasila. Byla jsem ohromena tím, jak rychle mi otevřeli svá malá srdíčka. Pojmenování mi už zůstalo a já se cítím poctěná.

Lilly obtočí své malé ruce okolo krku a přitáhne si můj obličej blíž ke svojí tvářičce. „Já tě mám tak ráda, Dar-mami.“

Políbím ji ještě jednou na její hedvábně sladkou pleť a pošeptám jí do ouška: „Dar-máma tě má taky moc ráda, Lilly беруško.“

Akademie dívky snů, tip pro randění č. 38

Je strašný pocit rozejít se s někým a pak si uvědomit, že to byla chyba: je to jako shodit svoje auto z útesu a pak si vzpomenout, že jsi na zadním sedadle nechala kabelku.

Ženy často ukončí vztah na základě silných emocí, jakými jsou zlost nebo strach (takové to „rozejdu se s tebou dřív, než ty se mnou“). Pamatuj ale, že je důležité nenechat emoce řídit tvůj život. Popřemýšlej o tom. Běž na procházku, zhluboka dýchej, zajdi si na pedikúru. Ačkoli se jedná o záležitost srdce, ujisti se, že používáš i hlavu.

Akademie dívky snů